

Muligheden af, at der skulde vise sig at være et fast vedholdende Ønske hos Befolkningen — jeg taler ikke her om Enkelte, som kunne være vant til det Gamle og derfor nødvendig ville sætte sig ind noget Nyt — jeg siger: jeg kan ikke tro, at det skulde være et almindeligt Ønske hos Befolkningen her at blive staaende ved det Gamle.

Det har været mig meget klart, at Bestemmelsen i § 6 vilde være en af de Bestemmelser i denne Lov, der vilde fremkalde mest Meningsforskjæl og give Anledning til forskjellige Meningsyttringer fra den ene og fra den anden Side. At det saa at sige er den mest fremtrædende Bestemmelse i Lovforslaget, en Bestemmelse, der strax springer Enhver i Øinene, har slet ikke været mig i mindste Maade tvivlsomt, og det har derfor heller ikke forundret mig, at denne Paragraf ogsaa i Dag indtager en fremragende Rolle i Debatten; men jeg tror dog, at den er bleven tillagt en meget større Betydning, end den virkelig har, af den ærede første Læser, og skjøndt jeg i det Hele i saa Henseende kan henholde mig til, hvad der er anført at den sidste Læser, skal jeg dog ogsaa fra min Side tillade mig at gjøre nogle enkelte Bemærkninger til dette Spørgsmaal. Det blev med fuld Føje bemærket af den ærede sidste Læser, at det jo ingenlunde var dette Lovforslags Hensigt at ophæve den Forpligtelse, der nu paahviler Parterne til at give personligt Møde i Forligs- seskommissionen, og det er et Punkt, jeg vil bede ærede Medlemmer nøie fastholde, thi det anser jeg for at være et Hovedpunkt. Der er ganske vist ogsaa fremkommet den Mening, at der ingen Grund var til at beholde Parternes Forpligtelse til at give personligt Møde, og at der kunde være Anledning til ogsaa at gjøre det til en fri Sag, om man vilde møde selv eller ved Fuldmægtig; men i den Henseende tilstaar jeg, at jeg staar paa et andet Synspunkt, og at jeg derfor har modsat mig denne Anskuelse og det navnlig af den Grund, at jeg betragter Forpligtelsen til personligt Møde som Noget, der i den Grad naturligt hører med til den tvungne Forligsmæglingens hele Løbet, at der egentlig ikke er nogen Mening i at bibeholde den tvungne Forligsmægling og dog opgive Forpligtelsen til personligt Møde; thi denne Forpligtelse hviler jo nemlig selvfølgelig paa den Tanke, at naar der skal opnaas Noget ved Mæglerens Virksomhed, saa er det nødvendigt, at Mæglerne komme til at tale med Parterne selv og disse til at tale med hinanden indbyrdes for Mæglerne. Kun naar denne Betingelse er tilstede, kan der være Tale om en frugtbar Mægling, om ved Mæglerens Hjælp at opnaa en Enighed mellem Parterne, som maatte ellers ikke vilde opnaas. Derfor vil jeg bede vel bemærket, at jeg paa ingen Maade har villet være med til at give efter i Henseende til Forbringelsen om Parternes personlige Møde for Forligsmæglingen; i denne Henseende forbliver det efter Loven

ved det hidtil Bestaaende, og det eneste Nye, der bestemmes, er blot det, at, naar Parterne overhovedet er berettigede til at møde ved Fuldmægtig — hvad de naturligvis i visse Tilfælde maa være, navnlig naar de selv have Forsald og ikke kunne møde, eller naar de bo saa langt borte, at Lovgivningen ikke forlanger, at de skulle reise til det Sted, hvor Forligsmæglingen holdes — skulde de kunne sende en Sagfører i deres Sted; altsaa kun hvor de ere berettigede til at undlade at give personligt Møde, er det min Mening, at der ikke er Noget vundet ved at forbyde dem at bruge Sagfører fremfor enhver anden Mand, og det er kun dette, som Lovforslagets § 6 medfører. Jeg kan nu ikke negte, at jeg ikke kan indse, hvorfor der skulde ligge saa stor Magt paa, at Parterne netop skulde bruge en Ikke-Sagfører. Det forekommer mig, at, naar Parterne overhovedet ikke møde selv men ved en Anden, saa kan det ikke have en saa overordentlig stor Vægt, om det tillades dem at bruge Sagførere — hvilket i mange Tilfælde vil være det Naturligste for dem — eller om de nødvendigvis skulde tvinges til at bruge en anden Mand end en Sagfører, hvad der i mange Tilfælde kan berede store Vanskeligheder. Jeg synes ikke, at det er en i og for sig saa overordentlig høj Grad af Lidsid, der vises Sagførerstanden, at man saa at sige maa gaa tilbage derfor overfor den menneskelige Stræbelighed, Aarhundredets Materialisme osv., naar der ikke er Tale om at gaa videre end hertil. — Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Sagførerstandens moralske Standpunkt, som den ærede Læser fremhævede, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at der her jo ikke er Tale om at sammenligne dette Standpunkt, som det er nu, med hvad det var for 20 Aar siden. Det er ikke nogenstunde faldet mig ind at paastaa, at der skulde være nogen særdeles stor Forskjæl mellem Sagførerstandens moralske Standpunkt nu og for 20 Aar siden; men det, jeg i Motiverne har tilladt mig at fremhæve, er, at der sikkert maa antages at være indtrædt en stor Forskjæl i Henseende til dette Standpunkt i Tiden fra 1795, da Lovbestemmelsen blev given, og indtil nu. Der er i det lange Lidsrum indtrædt en stor Forskjæl i deres hele Uddannelse og deres hele Stilling, og derfor mener jeg, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at lade denne officielle Mistillid til Sagførerstanden blive staaende paa et Punkt som dette. Derhos forekommer det mig ogsaa, at der ikke er nogen Grund til at belægge Parterne med dette Waand og paalægge dem den Gensidighed at skulle benytte en anden Mand som Fuldmægtig, hvilket i mange Tilfælde kan være vanskeligt nok for Folk, der ikke have noget personligt Bekjendtskab, eller som ikke ønske at forlange af Anden, at de skulle yde dem en Tjeneste og spilde deres Tid med at gaa til en saadan Gjerning. Jeg tror vistnok ogsaa, at det ærede Medlem selv vil erkjende, at den Parallel,